ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 31ης Ιουλίου 2003 *

Στην υπόθεση C-208/03 P-R,

Jean-Marie Le Pen, κάτοικος Saint-Cloud (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τον F. Wagner, avocat,

αιτών,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως που ελήφθη υπό τη μορφή δηλώσεως της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 23ης Οκτωβρίου 2000, σχετικά με την έκπτωση του J.-M. Le Pen από το αξίωμα του μέλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σε σχέση με την αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε από τον J.-M. Le Pen κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 10 Απριλίου 2003 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-353/00, Le Pen κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2003, σ. II-1729),

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι:

το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους H. Krück και Χ. Καραμάρκο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

καθού πρωτοδίκως,

η Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους R. Abraham και G. de Bergues καθώς και από την L. Bernheim,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα F. G. Jacobs,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Μαΐου 2003, ο J.-M. Le Pen άσκησε, σύμφωνα με τα άρθρα 225 ΕΚ και 56, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 10 Απριλίου 2003 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση Τ-353/00, Le Pen κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2003, σ. II-1729, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή με την οποία ο J.-M. Le Pen είχε ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως που ελήφθη υπό τη μορφή δηλώσεως της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 23ης Οκτωβρίου 2000, σχετικά με την έκπτωση του J.-M. Le Pen από το αξίωμα του μέλους του Κοινοβουλίου (στο εξής: επίδικη πράξη).

2 Με χωριστό δικόγραφο, που πρωτοκολλήθημε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Ιουνίου 2003, ο αιτών υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, αίτηση αναστολής εκτελέσεως της επίδικης πράξης.

3 Το Κοινοβούλιο και η Γαλλική Κυβέρνηση κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων στις 26 και στις 30 Ιουνίου 2003 αντίστοιχα. Οι ανωτέρω ζητούν την απόρριψη της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων ως απαράδεκτης ή, επικουρικά, ως αβάσιμης.

4 Δεδομένου ότι στα δικόγραφα των διαδίκων περιέχονται όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για την έκδοση διατάξεως επί της αιτήσεως, οι διάδικοι δεν χρειάζεται να αναπτύξουν προφορικά τους ισχυρισμούς τους.

Το νομικό πλαίσιο

Οι Συνθήκες

5 Τα άρθρα 190, παράγραφος 4, ΕΚ, 21, παράγραφος 3, ΑΧ και 108, παράγραφος 3, ΕΑ προβλέπουν ότι το Κοινοβούλιο καταρτίζει σχέδιο για τη διεξαγωγή εκλογών των βουλευτών του σύμφωνα με ενιαία διαδικασία σε όλα τα κράτη μέλη, ή σύμφωνα με κοινές αρχές όλων των κρατών μελών, και ότι το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως θεσπίζει ομόφωνα τις διατάξεις που συνιστά στα κράτη μέλη να αποδεχθούν.

Η Πράξη του 1976

6 Στις 20 Σεπτεμβρίου 1976 το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 76/787/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ, σχετικά με την πράξη εκλογής των αντιπροσώπων στο Κοινοβούλιο με άμεση καθολική ψηφοφορία [ΕΕ (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) L 278, σ. 1], πράξη η οποία έχει προσαρτηθεί στην εν λόγω απόφαση (στο εξής, όπως ίσχυε αρχικά: Πράξη του 1976).

7 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της Πράξεως του 1976, οι βουλευτές του Κοινοβουλίου «εκλέγονται για περίοδο πέντε ετών».

8 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Πράξεως του 1976 απαριθμεί τα ασυμβίβαστα με την ιδιότητα του μέλους του Κοινοβουλίου και προβλέπει στην παράγραφο 2 ότι κάθε κράτος μέλος μπορεί, «σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, να θεσπίσει τα ασυμβίβαστα που ισχύουν σε εθνικό επίπεδο».

9 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, της Πράξεως του 1976 ορίζει ρητά ότι η κατάρτιση του σχεδίου για μια ομοιόμορφη εκλογική διαδικασία εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Κοινοβουλίου, αλλά μέχρι σήμερα δεν έχει θεσπιστεί καμία τέτοια διαδικασία.

10 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, της Πράξεως του 1976 προβλέπει τα εξής:

«Μέχρις ενάρξεως της ισχύος ομοιομόρφου εκλογικής διαδικασίας και με την επιφύλαξη των λοιπών διατάξεων της παρούσας Πράξεως, η εκλογική διαδικασία διέπεται σε κάθε κράτος μέλος από τις εθνικές του διατάξεις.»

11 Το άρθρο 11 της Πράξεως του 1976 έχει ως εξής:

«Μέχρις της ενάρξεως της ισχύος της ομοιόμορφης διαδικασίας η οποία προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προβαίνει στην εξέλεγξη των εγγράφων νομιμοποιήσεως των αντιπροσώπων. Για τον σκοπό αυτό το Κοινοβούλιο λαμβάνει υπόψη τα αποτελέσματα που δηλώνονται επισήμως από τα κράτη μέλη και αποφαίνεται επί των [ενστάσεων που θα μπορούσαν ενδεχομένως να προβληθούν βάσει] των διατάξεων της παρούσας Πράξεως, εξαιρουμένων των εθνικών διατάξεων στις οποίες παραπέμπει η Πράξη αυτή.»

12 Το άρθρο 12 της Πράξεως του 1976 ορίζει:

«1. Μέχρις της ενάρξεως της ισχύος της ομοιόμορφης διαδικασίας η οποία προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, και με την επιφύλαξη των λοιπών διατάξεων της παρούσας Πράξεως, κάθε κράτος μέλος θεσπίζει τις κατάλληλες διαδικασίες ώστε να πληρούται για το υπόλοιπο της πενταετούς περιόδου, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 3, η έδρα η οποία θα έμενε κενή κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής.

2. Όταν βουλευτική έδρα καθίσταται κενή [λόγω] της εφαρμογής των ισχυουσών εθνικών διατάξεων κράτους μέλους, το κράτος αυτό πληροφορεί σχετικώς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το οποίο λαμβάνει υπόψη του το γεγονός.

Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διαπιστώνει ότι η έδρα κατέστη κενή και πληροφορεί σχετικώς το κράτος μέλος.»

Ο κανονισμός του Κοινοβουλίου

13 Το άρθρο 7 του κανονισμού του Κοινοβουλίου, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο (ΕΕ 1999, L 202, σ. 1, στο εξής: κανονισμός του Κοινοβουλίου), επιγράφεται «Έλεγχος της εντολής». Η παράγραφος 4 του άρθρου αυτού προβλέπει τα εξής:

«Η αρμόδια επιτροπή μεριμνά ώστε κάθε πληροφορία που θα μπορούσε να επηρεάσει την άσκηση της εντολής βουλευτού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ή τη σειρά κατάταξης των αντικαταστατών να γνωστοποιείται αμέσως στο Κοινοβούλιο από τις αρχές των κρατών μελών ή της Ένωσης· στη γνωστοποίηση αναφέρεται η ημερομηνία έναρξης ισχύος, εφόσον πρόκειται περί διορισμού.

Στην περίπτωση κατά την οποία οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών κινούν κατά βουλευτή διαδικασία που μπορεί να οδηγήσει στην κήρυξη της έκπτωσής του, ο Πρόεδρος ζητεί από τις εθνικές αρχές να τον ενημερώνουν τακτικά για την πορεία της διαδικασίας. Παραπέμπει το ζήτημα στην αρμόδια επιτροπή, ύστερα από πρόταση της οποίας το Κοινοβούλιο μπορεί να αποφανθεί.»

14 Το άρθρο 8, παράγραφος 6, του κανονισμού του Κοινοβουλίου ορίζει:

«Λογίζεται ως ημερομηνία λήξεως της εντολής και ενάρξεως ισχύος της χηρείας:

— σε περίπτωση παραιτήσεως: η ημερομηνία κατά την οποία το Κοινοβούλιο διαπίστωσε τη χηρεία της έδρας, σύμφωνα με το πρακτικό παραιτήσεως·

— σε περίπτωση διορισμού σε θέσεις ασυμβίβαστες με την εντολή του βουλευτού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είτε κατά τον εθνικό εκλογικό νόμο είτε κατά το άρθρο 6 της [Πράξεως του 1976]: η ημερομηνία γνωστοποιήσεως από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών ή της Ένωσης.»

15 Το άρθρο 8, παράγραφος 9, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Το Κοινοβούλιο επιφυλάσσεται, στην περίπτωση που η αποδοχή της εντολής ή η ακύρωσή της φαίνονται πλημμελείς, είτε λόγω συγκεκριμένης ανακρίβειας είτε λόγω έλλειψης συναινέσεως, να χαρακτηρίσει άκυρη την υπό εξέταση εντολή ή να αρνηθεί να διαπιστώσει τη χηρεία της έδρας.»

Το εθνικό δίκαιο

16 Το άρθρο 5 του νόμου 77-729, της 7ης Ιουλίου 1977, σχετικά με την ανάδειξη αντιπροσώπων στη Συνέλευση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όπως έχει τροποποιηθεί [JORF (Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας) της 8ης Ιουλίου 1977, σ. 3579], όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο (στο εξής: νόμος του 1977), προβλέπει τα εξής:

«Τα άρθρα LO 127 έως LO 130-1 του εκλογικού κώδικα εφαρμόζονται στην ανάδειξη [των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου]. [...]

Η απώλεια της ικανότητας του εκλέγεσθαι, εφόσον επέλθει κατά τη διάρκεια της βουλευτικής θητείας, συνεπάγεται τη λήξη της. Η διαπίστωσή της γίνεται με διοικητική απόφαση.»

17 Το άρθρο 25 του νόμου του 1977 ορίζει τα εξής:

«Σχετικά με την εκλογή των [μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου] επιτρέπεται να υποβληθεί, εντός δέκα ημερών από της ανακηρύξεως των εκλογικών αποτελεσμάτων και για οποιοδήποτε ζήτημα που αφορά την εφαρμογή του παρόντος νόμου, ένσταση από οποιονδήποτε εκλογέα ενώπιον του Conseil d'État. Την απόφαση λαμβάνει η Ολομέλεια.

Η ένσταση δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα.»

Ιστορικό της διαφοράς

18 Ο αιτών, ο οποίος εξελέγη βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 13 Ιουνίου 1999, είχε προηγουμένως κηρυχθεί, με απόφαση του cour d'appel de Versailles (Γαλλία) της 17ης Νοεμβρίου 1998, ένοχος βιαιοπραγίας κατά προσώπου ασκούντος δημόσια εξουσία κατά την άσκηση των καθηκόντων του, του οποίου η ιδιότητα είναι προφανής ή γνωστή στον δράστη, εγκλήματος δηλαδή που προβλέπεται και τιμωρείται από το άρθρο 222-13, πρώτο εδάφιο, σημείο 4, του γαλλικού Ποινικού Κώδικα. Για το έγκλημα αυτό, ο αιτών καταδικάστηκε σε τρεις μήνες φυλάκιση με αναστολή και σε χρηματική ποινή 5 000 γαλλικών φράγκων (FRF). Ως παρεπόμενη ποινή, του επιβλήθηκε η στέρηση των πολιτικών του δικαιωμάτων που προβλέπει το άρθρο 131-26 του Ποινικού Κώδικα, μόνο όμως όσον αφορά την εκλογιμότητα, επί ένα έτος.

19 Αφού το γαλλικό Cour de cassation απέρριψε, με απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1999, την αίτηση αναιρέσεως του αιτούντος κατά της ανωτέρω δικαστικής αποφάσεως, ο Πρωθυπουργός της Γαλλίας, βάσει του άρθρου 5, δεύτερο εδάφιο, του νόμου του 1977, διαπίστωσε, με απόφαση της 31ης Μαρτίου 2000, ότι «η απώλεια [από τον αιτούντα] του δικαιώματος του εκλέγεσθαι συνεπάγεται τη λήξη της θητείας του ως βουλευτή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο». Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον

αιτούντα με την από 5 Απριλίου 2000 επιστολή του Γενικού Γραμματέα του γαλλικού Υπουργείου Εξωτερικών. Με την επιστολή αυτή διευκρινιζόταν ότι ο αιτών μπορούσε να προσβάλει την εν λόγω απόφαση ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État εντός δύο μηνών από την κοινοποίησή της.

20 Κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας της 3ης Μαΐου 2000, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ενημέρωσε τα μέλη του ότι στις 26 Απριλίου 2000 είχε λάβει από τις γαλλικές αρχές επιστολή της 20ής Απριλίου 2000, στην οποία είχε επισυναφθεί ο φάκελος για την έκπτωση του J.-M. Le Pen από το βουλευτικό αξίωμα. Η Πρόεδρος δήλωσε επίσης ότι θα υπέβαλλε τον φάκελο αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού του Κοινοβουλίου, στην επιτροπή νομικών θεμάτων και εσωτερικής αγοράς (στο εξής: νομική επιτροπή).

21 Η νομική επιτροπή προέβη, κεκλεισμένων των θυρών, στον έλεγχο της εντολής του αιτούντος κατά τις συνεδριάσεις της 4ης, της 15ης και της 16ης Μαΐου 2000.

22 Κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας στις 18 Μαΐου 2000, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ανέγνωσε την επιστολή που είχε λάβει την προτεραία από την πρόεδρο της νομικής επιτροπής. Η επιστολή αυτή είχε ως εξής:

«Κατά τη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 2000, η [νομική επιτροπή] συνέχισε την εξέταση της καταστάσεως [του αιτούντος].

[...]

Λόγω της χθεσινής αποφάσεως να μη συστήσουμε επί του παρόντος να λάβει το Κοινοβούλιο επισήμως γνώση της αποφάσεως που ενδιαφέρει [τον αιτούντα], η επιτροπή εξέτασε τις πιθανές ενέργειες που θα μπορούσαν να γίνουν. Προς στήριξη της αποφάσεως αυτής, προβλήθηκε ως προηγούμενο η περίπτωση του B. Tapie, πράγμα που συνεπάγεται ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν πρέπει να λάβει επισήμως γνώση της αποφάσεως περί εκπτώσεως από το βουλευτικό αξίωμα παρά μόνον κατά τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του Conseil d'État ή, ενδεχομένως, μετά την έκδοση αποφάσεως από το δικαστήριο αυτό.»

23 Κατόπιν της αναγνώσεως της επιστολής αυτής, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου δήλωσε ότι είχε την πρόθεση να ακολουθήσει τη «γνώμη της νομικής επιτροπής».

24 Κατά τη συζήτηση που επακολούθησε μετά τη δήλωση αυτή και στην οποία μετέσχον πολλοί βουλευτές, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου τόνισε, μεταξύ άλλων, «ότι το Κοινοβούλιο θα ελάμβανε γνώση και όχι η Πρόεδρός του».

25 Σύμφωνα με τα πρακτικά της συνεδριάσεως αυτής της Ολομέλειας, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου έκρινε, κατά το πέρας της συζητήσεως, ότι ο Barón Crespo, που είχε ζητήσει να αποφανθεί το Κοινοβούλιο επί της γνώμης της νομικής επιτροπής, συντασσόταν τελικά με την άποψη του K. Hänsch ότι δεν έπρεπε να γίνει ψηφοφορία, λόγω κυρίως του ότι δεν υπήρχε επίσημη πρόταση της εν λόγω επιτροπής. Η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, ελλείψει «πραγματικής προτάσεως της νομικής επιτροπής», η άποψη αυτή αποτελούσε την «καλύτερη λύση για όλους».

26 Στις 5 Ιουνίου 2000 ο αιτών υπέβαλε ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της 31ης Μαρτίου 2000.

27 Με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2000, το Conseil d'État απέρριψε την αίτηση ακυρώσεως του J.-M. Le Pen.

28 Με επιστολή της 20ής Οκτωβρίου 2000, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ενημέρωσε τον αιτούντα ότι είχε λάβει την προτεραία την «επίσημη ανακοίνωση των αρμόδιων αρχών της Γαλλικής Δημοκρατίας» σχετικά με την ανωτέρω απόφαση του Conseil d'État και ότι, σύμφωνα με τον κανονισμό του Κοινοβουλίου και την Πράξη του 1976, «θα ελάμβανε γνώση της αποφάσεως της [31ης Μαρτίου 2000] κατά την επανάληψη των εργασιών της Ολομέλειας στις 23 Οκτωβρίου» 2000.

29 Με επιστολή της 23ης Οκτωβρίου 2000 ο αιτών επισήμανε στην Πρόεδρο του Κοινοβουλίου ότι η ανωτέρω απόφαση του Conseil d'État εκδόθηκε από σχηματισμό αποτελούμενο από δύο τμήματα, ενώ το άρθρο 25 του νόμου του 1977 απαιτεί να αποφαίνεται η Ολομέλεια, και ότι επομένως ο ίδιος θα υπέβαλλε νέα αίτηση στο Conseil d'État. Την ενημέρωσε επίσης ότι είχε υποβάλει στον Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας αίτηση χάριτος καθώς και προσφυγή ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Κατά συνέπεια, ζήτησε να συνεδριάσει εκ νέου η νομική επιτροπή και να επιτραπεί στον ίδιο και στους δικηγόρους του να εξηγήσουν την άποψή τους ενώπιόν της.

30 Κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας του Κοινοβουλίου της 23ης Οκτωβρίου 2000, ο αιτών και άλλοι βουλευτές του πολιτικού του κόμματος προέβαλαν εκ νέου το επιχείρημα ότι οι γαλλικές αρχές υπέπεσαν σε παρατυπίες κατά τη διαδικασία που ολοκληρώθηκε με την έκδοση της αποφάσεως του γαλλικού Conseil d'État της 6ης Οκτωβρίου 2000. Ζήτησαν από το Κοινοβούλιο να μη λάβει γνώση της επίδικης εκπτώσεως από το βουλευτικό αξίωμα, τουλάχιστον πριν αποφανθεί εκ νέου η νομική επιτροπή.

31 Σύμφωνα με τα πρακτικά των συζητήσεων της συνεδριάσεως αυτής της 23ης Οκτωβρίου 2000, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου προέβη, όσον αφορά το σημείο της ημερήσιας διάταξης «Ανακοινώσεις της Προέδρου», στην ακόλουθη δήλωση:

«Σας γνωρίζω ότι την Πέμπτη, 19 Οκτωβρίου 2000, έλαβα από τις αρμόδιες αρχές της Γαλλικής Δημοκρατίας την επίσημη γνωστοποίηση της από 6 Οκτωβρίου 2000 αποφάσεως του Conseil d'État η οποία απορρίπτει την αίτηση ακυρώσεως του [αιτούντος] κατά της αποφάσεως του Πρωθυπουργού της Γαλλίας της 31ης Μαρτίου 2000, αντικείμενο της οποίας ήταν η λήξη της θητείας του [αιτούντος] ως βουλευτή στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Σας ενημερώνω ότι, στη συνέχεια, έλαβα αντίγραφο της αιτήσεως χάριτος που υπέβαλαν οι κκ. Charles de Gaulle, Carl Lang, Jean-Claude Martinez και Bruno Gollnisch υπέρ του [αιτούντος] στον Jacques Chirac, Πρόεδρο της Δημοκρατίας.»

32 Κατόπιν της δηλώσεως αυτής, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου έδωσε τον λόγο στην πρόεδρο της νομικής επιτροπής, η οποία δήλωσε τα εξής:

«Κυρία Πρόεδρε, η [νομική επιτροπή], αφού συσκέφθηκε στις 15 και 16 Μαΐου τρέχοντος έτους, αποφάσισε να συστήσει να ανασταλεί η ανακοίνωση ενώπιον της Ολομέλειας της διαπιστώσεως του Κοινοβουλίου σχετικά με την έκπτωση από το βουλευτικό αξίωμα του [αιτούντος] [...] μέχρι τη λήξη της προθεσμίας που διέθετε ο [αιτών] για την υποβολή αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État ή μέχρις ότου το Conseil d'État εκδώσει απόφαση. [...]

Το Conseil d'État — όπως είπατε — απέρριψε την εν λόγω αίτηση ακυρώσεως και μας ενημέρωσε δεόντως σχετικά με την απόρριψη αυτή. Συνεπώς, δεν συντρέχει πλέον λόγος αναβολής της ανακοινώσεως αυτής ενώπιον της Συνελεύσεως, η οποία είναι υποχρεωτική σύμφωνα με το πρωτογενές δίκαιο, και συγκεκριμένα σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 2, της [Πράξεως του 1976].

Η αίτηση χάριτος [...] δεν μεταβάλλει την κατάσταση αυτή, διότι ουδόλως αποτελεί ένδικο βοήθημα. [...] [Η] απονομή χάριτος αποτελεί άσκηση προνομίας του αρχηγού του κράτους που δεν αφορά την απόφαση της Γαλλικής Κυβερνήσεως, η οποία, συμφώνως προς τη σύσταση της νομικής επιτροπής, πρέπει να ανακοινωθεί ενώπιον της Ολομέλειας.»

33 Κατόπιν της δηλώσεως αυτής, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου δήλωσε τα εξής:

«Συνεπώς, συμφώνως προς το άρθρο 12, παράγραφος 2, της [Πράξεως του 1976], το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο λαμβάνει γνώση της γνωστοποιήσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως με την οποία διαπιστώνεται η έκπτωση του [αιτούντος] από το βουλευτικό αξίωμα.»

34 Ως εκ τούτου, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου κάλεσε τον αιτούντα να εγκαταλείψει την αίθουσα του Κοινοβουλίου και διέκοψε τη συνεδρίαση προκειμένου να διευκολύνει την αποχώρησή του.

35 Με επιστολή της 27ης Οκτωβρίου 2000, η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ενημέρωσε τον κ. Védrine, Υπουργό Εξωτερικών της Γαλλίας, ότι το Κοινοβούλιο είχε λάβει γνώση της αποφάσεως της 31ης Μαρτίου 2000 και του ζήτησε να «ανακοινώσει, συμφώνως προς το άρθρο 12, παράγραφος 1, της [Πράξεως του 1976], το όνομα του προσώπου που θα καταλάμβανε την κενή έδρα [του αιτούντος]».

36 Ο κ. Védrine της απάντησε με επιστολή της 13ης Νοεμβρίου 2000 ότι «η κ. Marie-France Stirbois θα διαδεχθεί κανονικά [τον αιτούντα], βάσει του συνδυασμού του Front national για τις ευρωεκλογές».

37 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Νοεμβρίου 2000, ο αιτών άσκησε προσφυγή, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της επίδικης πράξης.

38 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε την ίδια ημέρα στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, ο αιτών υπέβαλε αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, με σκοπό την αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω πράξεως.

39 Με διάταξη της 26ης Ιανουαρίου 2001, T-353/00, Le Pen κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 2001, σ. II-125), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου διέταξε την αναστολή της εκτελέσεως «της αποφάσεως που ελήφθη υπό τη μορφή δηλώσεως της Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 23ης Οκτωβρίου 2000, στο μέτρο που η δήλωση αυτή αποτελεί απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με την οποία αυτό έλαβε γνώση της εκπτώσεως του [αιτούντος] από το αξίωμα του βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,» και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

40 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως που είχε ασκήσει ο J.-M. Le Pen κατά της επίδικης πράξης και τον καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα.

41 Συγκεκριμένα το Πρωτοδικείο δέχτηκε, με τη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι «το μέτρο που παρήγαγε εν προκειμένω δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα που θα μπορούσαν να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος είναι η απόφαση της 31ης Μαρτίου 2000» και ότι η «[επίδικη] πράξη δεν αποσκοπούσε στην παραγωγή αυτοτελών εννόμων αποτελεσμάτων που να διαφέρουν από τα αποτελέσματα της εν λόγω αποφάσεως».

42 Κατόπιν τούτου, το Πρωτοδικείο κατέληξε, με τη σκέψη 98 της αποφάσεώς του, στο συμπέρασμα ότι «κατά της [επίδικης] πράξης δεν είναι δυνατή η άσκηση προσφυγής περί ακυρώσεως κατά το άρθρο 230 ΕΚ» και ότι η προσφυγή ακυρώσεως έπρεπε συνεπώς να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί ισχυρισμοί και τα λοιπά επιχειρήματα που είχαν προβληθεί σχετικά με το ζήτημα του παραδεκτού.

Επί της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων

Επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων

43 Η Γαλλική Κυβέρνηση διερωτάται κατ' αρχάς κατά πόσον η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων είναι παραδεκτή, καθόσον το αίτημα είναι η αναστολή εκτελέσεως της πράξης που είχε προσβληθεί πρωτοδίκως και όχι η αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Είναι αμφίβολο κατά πόσον το αίτημα της αναστολής εκτελέσεως που υποβάλλεται στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία αφορά απόφαση του Πρωτοδικείου και όχι την πράξη που εξέτασε το Πρωτοδικείο σε πρώτο βαθμό, μπορεί να επιδιώκει άλλο σκοπό πέρα από την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

44 Εξάλλου, αν γινόταν δεκτό ότι η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων που υποβάλλεται στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως μπορεί να αφορά την πράξη που προσβλήθηκε πρωτοδίκως, θα έπρεπε επίσης να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων συναρτάται όχι μόνο προς την αίτηση αναιρέσεως, αλλά και προς την προσφυγή περί ακυρώσεως της εν λόγω πράξης. Η προσφυγή αυτή όμως απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο ως απαράδεκτη, πράγμα που συνεπάγεται, κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, ότι η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων είναι και αυτή απαράδεκτη.

45 Τέλος, η Γαλλική Κυβέρνηση φρονεί ότι η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι η ζητούμενη αναστολή δεν έχει προσωρινό χαρακτήρα, όπως απαιτεί το άρθρο 39, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, αλλά ενέχει τον κίνδυνο δημιουργίας μιας ανεπανόρθωτης πραγματικής καταστάσεως, καθόσον η θητεία των μελών του Κοινοβουλίου της παρούσας νομοθετικής περιόδου λήγει τον Μάιο του 2004. Αν γινόταν δεκτή η αίτηση αναστολής, θα καθίστατο αδύνατη η ουσιαστική εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου που θα επιβεβαίωνε την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

46 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι με την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων επιδιώκεται η παραγωγή αποτελέσματος που υπερβαίνει τη δικαιοδοσία της Κοινότητας και τις αρμοδιότητες των κοινοτικών οργάνων. Από την πράξη του 1976 προκύπτει ότι την αρμοδιότητα περί διαπιστώσεως της εκπτώσεως από το αξίωμα του ευρωβουλευτή δεν έχει η Κοινότητα, αλλά τα κράτη μέλη και μόνον. Δεν υπάρχει καμία νομική βάση επί της οποίας ο κοινοτικός δικαστής θα μπορούσε να αποκαταστήσει, προσωρινά έστω, τον αιτούντα στο αξίωμα του ευρωβουλευτή ή να διατάξει τη Γαλλική Δημοκρατία να το πράξει. Τα επιχειρήματα αυτά επαναλαμβάνει κατ' ουσία και η Γαλλική Κυβέρνηση.

47 Το Κοινοβούλιο επικαλείται επίσης «το προδήλως απαράδεκτο της προσφυγής στην κύρια υπόθεση», το οποίο προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Σε καμία περίπτωση η επίδικη πράξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προορίζεται να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ή να εξομοιωθεί με απόφαση που αφορά άμεσα και ατομικά τον αιτούντα. Τούτο αποτελεί πρόδηλη απόρροια του ότι δεν υπάρχει κοινοτική αρμοδιότητα για τα κωλύματα και τα ασυμβίβαστα που προκύπτουν από την εφαρμογή του εθνικού δικαίου.

Επί του εκ πρώτης όψεως βασίμου (fumus boni juris)

48 Για να αποδείξει το εκ πρώτης όψεως βάσιμο της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, ο αιτών προβάλλει, πρώτον, ορισμένα επιχειρήματα που αφορούν το παραδεκτό της προσφυγής περί ακυρώσεως της επίδικης πράξης.

49 Κατά τον αιτούντα, η επίδικη πράξη πληροί όλες τις προϋποθέσεις που είναι αναγκαίες για να μπορεί να ασκηθεί κατ' αυτής προσφυγή ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, πρόκειται για πράξη του Κοινοβουλίου που παράγει οριστικά έννομα αποτελέσματα εκτός της καθαρά εσωτερικής σφαίρας του Κοινοβουλίου. Η έκπτωση του αιτούντος από το αξίωμά του κηρύχθηκε ή διαπιστώθηκε με την εν λόγω πράξη, η οποία επομένως μετέβαλε τη νομική κατάστασή του.

50 Η συλλογιστική του Πρωτοδικείου είναι συναφώς αντιφατική, καθόσον το Πρωτοδικείο δέχτηκε, με τη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η «[επίδικη] πράξη δεν αποσκοπούσε στην παραγωγή αυτοτελών εννόμων αποτελεσμάτων που να διαφέρουν από τα αποτελέσματα της αποφάσεως [της 31ης Μαρτίου 2000]», ενώ προηγουμένως, με τη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, είχε αναγνωρίσει ότι το Κοινοβούλιο έχει συναφώς «ελεγκτικές εξουσίες», έστω και αν οι εξουσίες αυτές είναι «πολύ περιορισμένες».

51 Ο αιτών προβάλλει, στη συνέχεια, μια σειρά επιχειρημάτων επί της ουσίας της διαφοράς, με τα οποία θέτει ζήτημα τόσο «εξωτερικής» όσο και «εσωτερικής» νομιμότητας της επίδικης πράξης.

52 Όσον αφορά την εξωτερική νομιμότητα, ο αιτών ισχυρίζεται, κατά πρώτο λόγο, ότι συντρέχει παράβαση ουσιώδους διαδικαστικού τύπου. Πρώτον, το άρθρο 7, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού του Κοινοβουλίου επέβαλλε τη σύγκληση της νομικής επιτροπής πριν από την αναγγελία της εκπτώσεως κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας στις 23 Οκτωβρίου 2000, πράγμα που δεν έγινε, παρά την αντίθετη πρακτική που ακολουθούνταν στο παρελθόν. Δεύτερον, ουδέποτε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας δόθηκε στον αιτούντα η ευκαιρία να διατυπώσει την άποψή του, πράγμα που αντιβαίνει στην αρχή της τηρήσεως των δικαιωμάτων της άμυνας.

53 Κατά δεύτερο λόγο, ο αιτών ισχυρίζεται ότι η Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ήταν αναρμόδια να αποφανθεί εξ ονόματος του Κοινοβουλίου, αφού δεν υπήρχε

συναφώς καμία νομική βάση που να την εξουσιοδοτεί προς τούτο. Ο αιτών φρονεί ότι είχε το δικαίωμα να κριθεί από το Κοινοβούλιο το ζήτημα της εκπτώσεως από το αξίωμά του. Η υποβολή του ζητήματος στη νομική επιτροπή, βάσει του εν λόγω άρθρου 7, το οποίο αφορά τον έλεγχο της εντολής, σημαίνει ότι έπρεπε να αποφανθεί επί του ζητήματος το ίδιο το Κοινοβούλιο.

54 Όσον αφορά την εσωτερική νομιμότητα της επίδικης πράξης, ο αιτών ισχυρίζεται, κατά πρώτο λόγο, ότι παραβιάστηκε η κοινοβουλευτική ασυλία που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της Πράξεως του 1976, για την άρση της οποίας έπρεπε να έχει υποβληθεί αίτηση στο Κοινοβούλιο πριν από την άσκηση της διώξεως που κατέληξε στην καταδίκη του.

55 Κατά δεύτερο λόγο, ο αιτών προβάλλει μια σειρά επιχειρημάτων σχετικά με την ασφάλεια δικαίου και την «τήρηση της κοινοτικής έννομης τάξης», με τα οποία επιχειρεί να αποδείξει ότι, ενόψει της εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Κοινοβούλιο έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα να διαπιστώνει ή να κηρύττει την έκπτωση ενός των μελών του από το βουλευτικό αξίωμα. Επομένως, το άρθρο 10 ΕΚ, η «αρχή της ανεξαρτησίας του Κοινοβουλίου», η οποία υπενθυμίζεται με το άρθρο 2 του κανονισμού του Κοινοβουλίου, η εκλογή των ευρωβουλευτών με άμεση και καθολική ψηφοφορία, οι διατάξεις της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με την ιθαγένεια της Ένωσης και η διεύρυνση των αρμοδιοτήτων του Κοινοβουλίου αποκλείουν πλέον τη δυνατότητα να αναγνωριστεί στα κράτη μέλη η αποκλειστική αρμοδιότητα να αποφαίνονται επί της εκπτώσεως των ευρωβουλευτών από το αξίωμά τους. Επιπλέον, θα ήταν αντίθετο προς την κοινοτική έννομη τάξη το να γίνει δεκτό ότι ο νόμος του 1977 αρκεί για την παροχή αρμοδιότητας στον Πρωθυπουργό, αφού ο νόμος αυτός πρέπει να θεωρηθεί ως μέτρο εκτελέσεως της κοινοτικής νομοθεσίας.

56 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί το εκ πρώτης όψεως βάσιμο της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

57 Όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσως, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται εκ προοιμίου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αποτελεί τεκμήριο για «εκ πρώτης όψεως αβάσιμο» και ότι στον αιτούντα εναπόκειται να το ανατρέψει, πράγμα όμως που δεν έπραξε.

58 Από το άρθρο 7, παράγραφος 2, της Πράξεως του 1976 προκύπτει ότι η διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 12, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω πράξεως για την πλήρωση των κενών εδρών εξακολουθεί να διέπεται από τις εθνικές νομοθεσίες.

59 Επομένως, κατά το Κοινοβούλιο πάντα, η μη ύπαρξη κοινοτικής αρμοδιότητας στον εν λόγω τομέα δεν επιτρέπει να χαρακτηριστεί η διαδικασία με την οποία το Κοινοβούλιο έλαβε γνώση της εκπτώσεως του αιτούντος από το αξίωμά του ως πράξη μεταβάλλουσα τη νομική του κατάσταση, υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ. Η μεταβολή της καταστάσεώς του οφείλεται στις εθνικές διατάξεις στις οποίες παραπέμπει η Πράξη του 1976. Επιπλέον, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ελέγχει τη νομιμότητα των μέτρων που λαμβάνουν οι εθνικές αρχές κράτους μέλους δυνάμει των διατάξεων του εσωτερικού δικαίου.

60 Εξάλλου, η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δεν αναφέρει επακριβώς τα στοιχεία της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως κατά των οποίων βάλλει ο αιτών. Οι περισσότεροι από τους λόγους και ισχυρισμούς που προβάλλει ο αιτών προς στήριξη της αναιρέσεώς του συμπίπτουν απλώς με όσους διατύπωσε ενώπιον του Πρωτοδικείου και είναι συνεπώς απαράδεκτοι. Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί αντιφατικότητας των σκέψεων 91 και 97 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το γεγονός ότι αναγνωρίστηκαν στο Κοινοβούλιο ελεγκτικές εξουσίες σε σχέση με συγκεκριμένα πραγματικά στοιχεία, ενώ παράλληλα έγινε δεκτό ότι οι έλεγχοι αυτοί δεν αποσκοπούν στην παραγωγή αυτοτελών εννόμων αποτελεσμάτων, δεν ενέχει καμία αντίφαση.

61 Επικουρικώς το Κοινοβούλιο αναπτύσσει ορισμένους ισχυρισμούς επί της ουσίας της διαφοράς.

62 Συγκεκριμένα, η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε ο αιτών είναι, κατά το Κοινοβούλιο, προδήλως αβάσιμη, διότι το πραγματικό αίτημα συνίσταται στην ακύρωση νομικής πράξεως των γαλλικών εθνικών αρχών, οι οποίες ήσαν οι μόνες αρμόδιες να αποφανθούν επί της εκπτώσεως του αιτούντος από το αξίωμά του.

63 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι δεν παρέβη τους εφαρμοστέους εν προκειμένω διαδικαστικούς κανόνες. Συγκεκριμένα, η παρούσα περίπτωση δεν διέπεται από τη διαδικασία του άρθρο 7, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού του Κοινοβουλίου. Επιπλέον, η εκ νέου υποβολή του ζητήματος στη νομική επιτροπή δεν ήταν ούτε ενδεδειγμένη ούτε χρήσιμη.

64 Κατά το Κοινοβούλιο, ο ισχυρισμός περί αναρμοδιότητας της Προέδρου του Κοινοβουλίου προς έκδοση της επίδικης πράξης δεν είναι βάσιμος. Συγκεκριμένα, το ζήτημα της εκπτώσεως του αιτούντος από το αξίωμά του συζητήθηκε κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας στις 18 Μαΐου 2000 και γνώση της εκπτώσεως αυτής έλαβε το Κοινοβούλιο, και όχι η Πρόεδρός του, κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας στις 23 Οκτωβρίου 2000.

65 Κατά το Κοινοβούλιο, ο ισχυρισμός περί παραβιάσεως της κοινοβουλευτικής ασυλίας θέτει ζήτημα νομμότητας της συμπεριφοράς κράτους μέλους και συνεπώς είναι αλυσιτελής. Εν πάση περιπτώσει, δεν παραβιάστηκε η κοινοβουλευτική ασυλία του αιτούντος. Κατά το γαλλικό δίκαιο δηλαδή, η ασυλία αυτή καλύπτει μόνο τα περιοριστικά ή στερητικά της ελευθερίας μέτρα, αλλ' όχι την ποινική δίωξη.

66 Τέλος, οι ισχυρισμοί του αιτούντος περί παραβιάσεως της ασφάλειας δικαίου και της κοινοτικής έννομης τάξης δεν ανταποκρίνονται, κατά το Κοινοβούλιο, στο παρόν στάδιο της εξελίξεως του κοινοτικού δικαίου. Οι εφαρμοστέοι συναφώς κανόνες εξακολουθούν να είναι οι κανόνες που περιέχει η Πράξη του 1976.

67 Η Γαλλική Κυβέρνηση φρονεί επίσης ότι οι ισχυρισμοί του αιτούντος δεν είναι αρκετοί σοβαροί, ώστε να αποδεικνύουν το εκ πρώτης όψεως βάσιμο.

68 Όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής περί ακυρώσεως της επίδικης πράξης, τα επιχειρήματα της Γαλλικής Κυβερνήσεως συμπίπτουν κατ' ουσία με τα επιχειρήματα του Κοινοβουλίου που παρατίθενται στις σκέψεις 57 έως 60 της παρούσας διατάξεως.

69 Όσον αφορά την εξωτερική νομιμότητα της επίδικης πράξης, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι συνθήκες υπό τις οποίες το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έλαβε γνώση της εκπτώσεως του αιτούντος από το αξίωμά του δεν ενέχουν καμία τυπική πλημμέλεια. Η Γαλλική Κυβέρνηση τονίζει ότι δεν χρειάζεται η τήρηση ιδιαίτερων τύπων για την εν λόγω πράξη, καθόσον το Κοινοβούλιο έχει «δέσμια αρμοδιότητα» στον σχετικό τομέα. Όσον αφορά την εσωτερική νομιμότητα της επίδικης πράξης, η Γαλλική Κυβέρνηση παραπέμπει στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξε το Κοινοβούλιο ενώπιον του Πρωτοδικείου και από την οποία προκύπτει ότι οι ισχυρισμοί του αιτούντος δεν μπορούν να θεωρηθούν σοβαροί.

Επί του επείγοντος

70 Προς αιτιολόγηση του επείγοντος της αιτήσεως αναστολής, ο αιτών ισχυρίζεται ότι η επίδικη πράξη τον περιάγει σε αδυναμία να φέρει σε πέρας την αποστολή που του ανέθεσαν οι εκλογείς του, πράγμα που συνιστά σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Συναφώς υπενθυμίζει ότι η θητεία των ευρωβουλευτών διαρκεί πέντε έτη, από τα οποία του απομένει μόνο ένα.

71 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι δεν αποδεικνύεται εν προκειμένω το επείγον. Το ότι η θητεία των ευρωβουλευτών είναι χρονικά περιορισμένη είναι προφανές, όπως επίσης είναι προφανέστατο ότι η έκπτωση από το αξίωμα καθιστά αδύνατη την άσκηση του βουλευτικού έργου. Η σπουδαιότητα του βουλευτικού έργου καθαυτή δεν αρκεί, γενικά και αφηρημένα, ως αιτιολογία της αιτήσεως αναστολής. Η αναστολή δεν πρέπει να διατάσσεται στις συγκεκριμένες τουλάχιστον περιπτώσεις στις οποίες η κύρια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η προσφυγή αυτή δεν είναι προδήλως βάσιμοι.

72 Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει κατ' ουσία ότι το ζητούμενο προσωρινό μέτρο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να παύσει ο αιτών να υφίσταται ζημία, καθόσον η εν λόγω ζημία δεν απορρέει από την επίδικη πράξη, της οποίας ζητεί την αναστολή, αλλά από την έκπτωση από το αξίωμά του, η οποία ήταν συνέπεια αποφάσεων των γαλλικών αρχών.

Εκτίμηση

73 Ενδείκνυται να υπενθυμιστεί εκ προοιμίου ότι, κατά το άρθρο 242 ΕΚ, οι προσφυγές στο Δικαστήριο δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα.

74 Σύμφωνα με τα άρθρα 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, το Δικαστήριο έχει πάντως τη δυνατότητα, εάν κρίνει ότι το επιβάλλουν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τη λήψη των προσωρινών μέτρων που είναι αναγκαία στις υποθέσεις των οποίων έχει επιληφθεί.

75 Κατά το άρθρο 83, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως πράξεως ενός οργάνου, σύμφωνα με το άρθρο 242 ΕΚ, είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών έχει προσβάλει την πράξη αυτή με προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

76 Το άρθρο 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας απαιτεί οι στηριζόμενες στα άρθρα 242 ΕΚ ή 243 ΕΚ αιτήσεις να προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται.

77 Κατά πάγια νομολογία, η αναστολή εκτελέσεως και τα άλλα προσωρινά μέτρα μπορούν να διαταχθούν από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή εάν αποδειχθεί ότι η λήψη τους δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris) βάσει των προβαλλομένων πραγματικών και νομικών ισχυρισμών και ότι τα μέτρα αυτά είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας δίκης. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει επίσης, εφόσον είναι αναγκαίο, στη στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων (βλ., μεταξύ άλλων, τις διατάξεις της 25ης Ιουλίου 2000, C-377/98 R, Κάτω Χώρες κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-6229, σκέψη 41, και της 23ης Φεβρουαρίου 2001, C-445/00 R, Αυστρία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-1461, σκέψη 73).

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων

78 Η αίτηση που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων εντάσσεται στο πλαίσιο αναιρέσεως που έχει ασκηθεί κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή ακυρώσεως που είχε ασκήσει ο αιτών. Η εν λόγω αίτηση, με την οποία επιδιώκεται όχι μόνο η αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, αλλά και η προσωρινή αναστολή εκτελέσεως της επίδικης πράξης κατά της οποίας είχε ασκηθεί η προσφυγή, είναι βέβαιο ότι βαίνει πέραν των τυπικών ορίων της αναιρέσεως στο πλαίσιο της οποίας έχει υποβληθεί.

79 Αν όμως το άρθρο 83, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ερμηνευόταν υπό την έννοια ότι το Δικαστήριο, κατά την εκδίκαση αναιρέσεως, δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί της αναστολής εκτελέσεως της πράξης που είχε προσβληθεί πρωτοδίκως, το αποτέλεσμα θα ήταν να στερείται σε πολλές περιπτώσεις ο αναιρεσείων κάθε δυνατότητας προσωρινής προστασίας, και συγκεκριμένα στις περιπτώσεις στις οποίες η αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι κακώς το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

80 Η ερμηνεία αυτή θα ήταν ασυμβίβαστη με το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το οποίο αποτελεί γενική αρχή του δικαίου στην οποία στηρίζονται οι

κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών. Η ισχύς της αρχής αυτής έχει αναγνωριστεί επίσης από τα άρθρα 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, της 4ης Δεκεμβρίου 1950 (βλ. απόφαση της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψη 18).

81 Συγκεκριμένα, το δικαίωμα πλήρους και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το οποίο παρέχεται στους ιδιώτες από το κοινοτικό δίκαιο, συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, τη διασφάλιση της προσωρινής τους προστασίας, εάν είναι απαραίτητη για την πλήρη αποτελεσματικότητα της μελλοντικής οριστικής αποφάσεως [βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 19ης Ιουνίου 1990, C-213/89, Factortame κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-2433, σκέψη 21, και της 21ης Φεβρουαρίου 1991, C-143/88 και C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen και Zuckerfabrik Soest, Συλλογή 1991, σ. I-415, σκέψεις 16 έως 18, και διατάξεις της 3ης Μαΐου 1996, C-399/95 R, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-2441, σκέψη 46, και της 29ης Ιανουαρίου 1997, C-393/96 P(R), Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-441, σκέψη 36].

82 Σε μια περίπτωση όπως η προκειμένη όμως, η αναστολή εκτελέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως αποτελεί μέτρο που, αν διατασσόταν, δεν θα αρκούσε για την προστασία των δικαιωμάτων του αιτούντος, εφόσον τα αιτήματά του γίνονταν τελικά δεκτά.

83 Εξάλλου, η παρούσα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων στηρίζεται επίσης στο άρθρο 243 ΕΚ, κατά το οποίο το Δικαστήριο έχει τη δυνατότητα να διατάσσει τη λήψη των προσωρινών μέτρων που είναι αναγκαία στις υποθέσεις των οποίων έχει επιληφθεί.

84 Κατά το άρθρο 83, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση για προσωρινά μέτρα που υποβάλλεται σύμφωνα με το άρθρο 243 ΕΚ είναι παραδεκτή μόνον αν προέρχεται από διάδικο σε εκκρεμή ήδη υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου και αφορά την υπόθεση αυτή. Εν προκειμένω πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές.

85 Κατά συνέπεια, η παρούσα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δεν πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη για τον λόγο ότι αποσκοπεί στην αναστολή εκτελέσεως της επίδικης πράξης, η οποία προσβλήθηκε πρωτοδίκως.

86 Εξάλλου, το επιχείρημα ότι το απαράδεκτο της προσφυγής ακυρώσεως, το οποίο διαπιστώθηκε από το Πρωτοδικείο, συνεπάγεται κατ' ανάγκη το απαράδεκτο της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, αρκεί η διαπίστωση ότι η ερμηνεία αυτή θα είχε ως συνέπεια την κατά σύστημα άρνηση παροχής προσωρινής προστασίας σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες, όπως εν προκειμένω, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αποφαίνεται μόνο επί του παραδεκτού της προσφυγής και, επομένως, θα ήταν ασυμβίβαστη με τη γενική αρχή περί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, η οποία μνημονεύθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 80 και 81 της παρούσας διατάξεως.

87 Τέλος, ο ισχυρισμός ότι η ζητούμενη αναστολή δεν έχει προσωρινό χαρακτήρα, καθόσον ενέχει τον κίνδυνο δημιουργίας μιας ανεπανόρθωτης πραγματικής καταστάσεως, είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την εκτίμηση του επείγοντος και με τη στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων. Αντίθετα, δεν είναι λυσιτελής για την εκτίμηση του παραδεκτού της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

88 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων είναι παραδεκτή.

Επί του εκ πρώτης όψεως βασίμου

89 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιορίστηκε να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως του αιτούντος ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι η επίδικη πράξη, με την οποία το Κοινοβούλιο έλαβε γνώση της εκπτώσεως του αιτούντος από το αξίωμά του, δεν αποσκοπεί στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων.

90 Κατά συνέπεια, όσο και αν είναι βάσιμοι οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα που προβάλλει ο αιτών κατά της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, με την οποία η προσφυγή ακυρώσεως απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, δεν αρκούν για να θεωρηθεί εκ πρώτης όψεως νομικά δικαιολογημένη η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης πράξης. Για να αποδείξει τη συνδρομή της προϋποθέσεως σχετικά με το εκ πρώτης όψεως βάσιμο, ο αιτών θα έπρεπε επίσης να αποδείξει ότι οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα που προέβαλε, με την προσφυγή ακυρώσεως, κατά της νομιμότητας της εν λόγω πράξεως μπορούν να δικαιολογήσουν εκ πρώτης όψεως την αναγκαιότητα της ζητούμενης αναστολής.

91 Όσον αφορά τους λόγους αναιρέσεως και τα επιχειρήματα που προέβαλε ο αιτών σχετικά με το απαράδεκτο που διαπίστωσε το Πρωτοδικείο, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, «[τ]ο Δικαστήριο ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων [...] του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που παράγουν νομικά αποτελέσματα έναντι τρίτων».

92 Κατά πάγια νομολογία, συνιστά πράξη ή απόφαση, η οποία μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, μόνο το μέτρο του οποίου τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του αιτούντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση (βλ., μεταξύ άλλων, διατάξεις της 8ης Μαρτίου 1991, C-66/91 και C-66/91 R, Emerald Meats κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-1143, σκέψη 26, και της 13ης Ιουνίου 1991, C-50/90, Sunzest κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2917, σκέψη 12, και αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, της 5ης Οκτωβρίου 1999, C-308/95, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-6513, σκέψη 26, και της 22ας Ιουνίου 2000, C-147/96, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4723, σκέψη 25). Αντίθετα, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως η πράξη που δεν μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα και δεν αποσκοπεί να παραγάγει τέτοιου είδους αποτελέσματα [βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 27ης Μαρτίου 1980, 133/79, Sucrimex και Westzucker κατά Επιτροπής, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1980, σ. 1299, σκέψεις 17 έως 19, τη διάταξη της 17ης Μαΐου 1989, 151/88, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 1255, σκέψη 22, και τις προαναφερθείσες αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1999, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 27, και της 22ας Ιουνίου 2000, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 26].

93 Από την εξέταση του κειμένου του άρθρου 12, παράγραφος 2, της Πράξεως του 1976 στις διάφορες γλώσσες στις οποίες αναφέρεται το Κοινοβούλιο δεν προκύπτουν

εκ πρώτης όψεως στοιχεία βάσει των οποίων να συνάγεται ότι στην έκφραση «λαμβάνει γνώση», η οποία περιλαμβάνεται στην εν λόγω διάταξη, μπορεί να αποδοθεί διαφορετική έννοια από αυτήν που έχει στην τρέχουσα νομική χρήση, σύμφωνα με την οποία δεν καλύπτεται καταρχήν η πράξη που προορίζεται να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα και μπορεί να εξομοιωθεί προς απόφαση, αλλά καλύπτεται αντίθετα η πράξη που αποτυπώνει επίσημα το γεγονός ότι έχουν παραληφθεί ορισμένες πληροφορίες ή ότι έχει περιέλθει σε γνώση του εκδίδοντος την πράξη η έκδοση αποφάσεως από τρίτον.

94 Η διάκριση που προβλέπει το άρθρο 12, παράγραφος 2, της Πράξεως του 1976 μεταξύ της περιπτώσεως κατά την οποία η χηρεία της έδρας αποτελεί αποτέλεσμα της εφαρμογής των ισχυουσών εθνικών διατάξεων κράτους μέλους, οπότε το κράτος αυτό «πληροφορεί σχετικώς το [...] Κοινοβούλιο, το οποίο λαμβάνει υπόψη του το γεγονός», και της περιπτώσεως κατά την οποία το «Κοινοβούλιο διαπιστώνει ότι η έδρα κατέστη κενή και πληροφορεί σχετικώς το κράτος μέλος» συνηγορεί εκ πρώτης όψεως υπέρ της ερμηνείας κατά την οποία η χηρεία της έδρας στην πρώτη περίπτωση δεν αποτελεί απόρροια πράξης του Κοινοβουλίου, αλλά της εφαρμογής των εθνικών διατάξεων, για την οποία ενημερώνεται το Κοινοβούλιο.

95 Από την ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 2, της Πράξεως του 1976, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 9, του κανονισμού του Κοινοβουλίου, που προβλέπει ότι το όργανο αυτό έχει τη δυνατότητα, υπό ορισμένες περιστάσεις και μόνο, να αρνηθεί να «διαπιστώσει» τη χηρεία της έδρας, συνάγεται, επίσης εκ πρώτης όψεως, ότι η δυνατότητα αυτή δεν αφορά τις περιπτώσεις στις οποίες η χηρεία είναι απόρροια της εφαρμογής των εθνικών διατάξεων.

96 Το Πρωτοδικείο δέχτηκε βέβαια, με τη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το Κοινοβούλιο έχει συναφώς ελεγκτικές εξουσίες, έστω και αν οι εξουσίες αυτές «συνίστανται ουσιαστικά μόνο στην εξακρίβωση του αντικειμενικού γεγονότος της κενώσεως της έδρας του ενδιαφερόμενου». Εκ πρώτης όψεως δεν μπορούν να απορριφθούν τα επιχειρήματα του αιτούντος ότι η άσκηση των περιορισμένων έστω ελεγκτικών αυτών εξουσιών πρέπει να υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο, για τον οποίο αρμόδιος θα ήταν ο κοινοτικός δικαστής. Τα επιχειρήματα πάντως που ανέπτυξαν το Κοινοβούλιο και η Γαλλική Κυβέρνηση για να στηρίξουν τον ισχυρισμό τους ότι η άσκηση των ελεγκτικών αυτών εξουσιών δεν προορίζεται να παραγάγει αυτοτελή έννομα αποτελέσματα φαίνονται βάσιμα.

97 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως θέτει, λόγω ακριβώς της φύσης της επίδικης πράξης, ορισμένα νομικά ζητήματα τα οποία βαίνουν πέραν των ορίων της κατ' ανάγκη συνοπτικής εκτιμήσεως στην οποία μπορεί να προβεί ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής και τα οποία θα κληθεί να επιλύσει το Δικαστήριο με την απόφαση που θα εκδώσει επί της αιτήσεως αναιρέσεως. Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί, εκ πρώτης όψεως, να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη.

98 Όσον αφορά τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα του αιτούντος επί της ουσίας της διαφοράς, επισημαίνεται ότι δεν εξετάστηκαν από το Πρωτοδικείο, ότι το Δικαστήριο δεν καλείται να τα εξετάσει κατά την εκδίκαση της αιτήσεως αναιρέσεως που του έχει υποβληθεί και ότι, σε περίπτωση αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, θα πρέπει κανονικά να εξεταστούν από το Πρωτοδικείο, στο οποίο θα αναπεμφθεί η υπόθεση.

99 Από την εξέταση όλων των ισχυρισμών και επιχειρημάτων που ανέπτυξαν οι διάδικοι στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων συνάγεται ότι η άποψη του Κοινοβουλίου και της Γαλλικής Κυβερνήσεως στηρίζεται σε επιχειρήματα που είναι εκ πρώτης όψεως το ίδια βάσιμα με τα επιχειρήματα του αιτούντος.

100 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το προβαλλόμενο από τον αιτούντα εκ πρώτης όψεως βάσιμο δεν έχει αποδειχθεί αρκούντως, χωρίς όμως να μπορεί παράλληλα να γίνει δεκτό, κατά το παρόν στάδιο της διαδικασίας, ότι οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματά του είναι νομικώς τελείως αβάσιμα. Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της επίδικης πράξης δεν μπορεί να απορριφθεί για τον λόγο αυτό (βλ., υπ' αυτή την έννοια, διατάξεις της 31ης Ιανουαρίου 1991, C-345/90 P-R, Κοινοβούλιο κατά Hanning, Συλλογή 1991, σ. I-231, σκέψεις 29 και 30, της 17ης Ιουλίου 2001, C-180/01 P-R, Επιτροπή κατά NALOO, Συλλογή 2001, σ. I-5737, σκέψεις 49 και 51, της 8ης Μαΐου 2003, C-39/03 P-R, Επιτροπή κατά Artegodan κ.λπ., Συλλογή 2003, σ. I-4485, σκέψη 40, και της 20ής Ιουνίου 2003, C-156/03 P-R, Επιτροπή κατά Laboratoires Servier, Συλλογή 2003, σ. I-6575, σκέψη 34).

Επί του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων

101 Όσον αφορά τη σχετική με το επείγον προϋπόθεση, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι σκοπός της διαδικασίας λήψης ασφαλιστικών μέτρων είναι η διασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας της μελλοντικής οριστικής αποφάσεως, προκειμένου να αποφεύγονται τα κενά στη δικαστική προστασία που διασφαλίζει το Δικαστήριο [βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 1968, 27/68 R, Renckens κατά Επιτροπής, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1969, σ. 274, 276, και τις προπαρατεθείσες διατάξεις Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 46, Antonissen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 36, και Επιτροπή κατά NALOO, σκέψη 52]. Προς επίτευξη του σκοπού αυτού, το επείγον πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την αναγκαιότητα που υπάρχει για την έκδοση προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος την προσωρινή προστασία [βλ. διάταξη της 25ης Μαρτίου 1999, C-65/99 P(R), Willeme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1857, σκέψη 62, καθώς και τις προπαρατεθείσες διατάξεις Επιτροπή κατά NALOO, σκέψη 52, και Επιτροπή κατά Laboratoires Servier, σκέψη 35].

102 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της Πράξεως του 1976, η διάρκεια της θητείας των μελών του Κοινοβουλίου περιορίζεται σε μια πενταετία και η έκπτωση από το αξίωμα του ευρωβουλευτή καθιστά αδύνατη τη συνέχιση της ασκήσεως του λειτουργήματος αυτού, είναι σαφές ότι η ζημία που θα υποστεί ο αιτών, αν δεν ανασταλεί η εκτέλεση της επίδικης πράξης, θα είναι ανεπανόρθωτη.

103 Όσον αφορά δε τον ισχυρισμό ότι είναι αδύνατον το ζητούμενο προσωρινό μέτρο να έχει ως αποτέλεσμα να παύσει ο αιτών να υφίσταται ζημία, ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί εν προκειμένω. Μολονότα τα προσωρινά μέτρα που δεν είναι πρόσφορα για να αποφευχθεί η σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στην οποία αναφέρεται ο αιτών δεν μπορούν κατά μείζονα λόγο να είναι αναγκαία προς τον σκοπό αυτό [διατάξεις της 30ής Απριλίου 1997, C-89/97 P(R), Moccia Irme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2327, σκέψη 44, και της 12ης Φεβρουαρίου 2003, C-399/02 P(R), Marcuccio κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-1417, σκέψη 26], εντούτοις για την εκτίμηση αυτή θα ήταν αναγκαίο στην παρούσα υπόθεση να αποφανθεί ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής επί της ακριβούς εκτάσεως των εξουσιών που έχει το Κοινοβούλιο ως προς την έκπτωση των μελών του από το βουλευτικό αξίωμα, πράγμα που θα τον οδηγούσε κατ' ανάγκη να προδικάσει την έκβαση της υποθέσεως επί της ουσίας.

104 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επείγον έχει αποδειχθεί.

105 Για να εκτιμηθεί η αναγκαιότητα της ζητούμενης αναστολής, η ζημία που ισχυρίζεται ότι υφίσταται ο αιτών πρέπει πάντως να εξεταστεί εν όψει όλων των εμπλεκόμενων συμφερόντων (διατάξεις της 29ης Ιουνίου 1993, C-280/93 R, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3667, σκέψη 29, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, C-239/96 R και C-240/96 R, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4475, σκέψη 67, και της 29ης Ιουνίου 1999, C-107/99 R, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4011, σκέψη 89).

106 Δεν αμφισβητείται ότι η σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, κριτήριο του επείγοντος της υποθέσεως, συνιστά άλλωστε τον πρώτο όρο της συγκρίσεως που πραγματοποιείται στο πλαίσιο της σταθμίσεως των συμφερόντων (διάταξη της 22ας Απριλίου 1994, C-87/94 R, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1994, I-1395, σκέψη 27). Ειδικότερα, η σύγκριση αυτή πρέπει να οδηγεί τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να εξετάσει αν, σε περίπτωση ακυρώσεως της επίδικης πράξης από τον δικαστή της ουσίας, θα είναι δυνατή η ανατροπή της καταστάσεως που θα έχει δημιουργηθεί από την άμεση εκτέλεση της πράξης αυτής και, αντιστρόφως, αν η αναστολή εκτελέσεως της εν λόγω πράξης μπορεί να παρεμποδίσει την παραγωγή όλων των αποτελεσμάτων της σε περίπτωση που απορριφθεί επί της ουσίας η κύρια προσφυγή [βλ., μεταξύ άλλων, διατάξεις της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 50, και της 12ης Ιουλίου 1996, C-180/96 R, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-3903, σκέψη 89].

107 Στην προκειμένη υπόθεση, η επί της ουσίας δικαστική απόφαση που θα είναι ενδεχομένως ευνοϊκή για τον αιτούντα δεν θα μπορούσε να ανατρέψει την κατάσταση που θα έχει δημιουργηθεί από την άμεση εκτέλεση της επίδικης πράξης, διότι η απόφαση αυτή θα εκδοθεί κατά πάσα πιθανότητα μετά τη λήξη της νομοθετικής περιόδου, δηλαδή σε χρόνο κατά τον οποίο η ζημία που ισχυρίζεται ότι υφίσταται ο αιτών — η έκπτωσή του από το αξίωμα του ευρωβουλευτή — θα έχει επέλθει αμετάκλητα.

108 Η ζημία αυτή πρέπει να σταθμιστεί έναντι του κινδύνου να μην παραγάγει κανένα αποτέλεσμα, σε περίπτωση ικανοποιήσεως του αιτήματος αναστολής, η έκπτωση του

αιτούντος από το αξίωμά του, η οποία αποτελεί συνέπεια της τελεσίδικης ποινικής καταδίκης του. Δεδομένου ότι οι επόμενες εκλογές για το Κοινοβούλιο δεν απέχουν πολύ χρονικά, η απόφαση που θα εκδώσει το Δικαστήριο επί της αιτήσεως ακυρώσεως και, εφόσον με την απόφαση αυτή γίνουν δεκτά τα αιτήματα του αναιρεσείοντος/αιτούντος, η απόφαση επί της ουσίας θα εκδοθούν μετά τη λήξη της νομοθετικής περιόδου. Επομένως, σε περίπτωση που απορριπτόταν η προσφυγή επί της ουσίας, η αναστολή εκτελέσεως θα είχε στερήσει αμετάκλητα από την επίδικη πράξη κάθε αποτέλεσμα και θα είχε βλάψει ανεπανόρθωτα την εκτέλεση των αποφάσεων των ποινικών δικαστηρίων κράτους μέλους. Υπό τις συνθήκες αυτές, το συμφέρον που έχουν το Κοινοβούλιο και, γενικότερα, η Κοινότητα να είναι σύννομη η σύνθεση του Κοινοβουλίου, καθώς και το συμφέρον διατηρήσεως σε ισχύ της επίδικης πράξης, το οποίο έχει η Γαλλική Δημοκρατία ως κράτος μέλος του οποίου η νομοθεσία αποτελεί το έρεισμα της επίμαχης εκπτώσεως από το αξίωμα, έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα σε σύγκριση με την ικανοποίηση του αιτήματος της αναστολής.

109 Επιπλέον, κατά τη στάθμιση των συμφερόντων στην παρούσα διαδικασία, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η εκτέλεση της επίδικης πράξης είχε ανασταλεί υπέρ του αιτούντος καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, δηλαδή επί δύο και πλέον έτη.

110 Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι η κατά το μάλλον ή ήττον σοβαρότητα των ισχυρισμών που προβάλλονται για να καταδειχθεί το εκ πρώτης όψεως βάσιμο μπορεί να λαμβάνεται υπόψη από τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή κατά την εκ μέρους του εκτίμηση του επείγοντος και, εφόσον είναι αναγκαίο, κατά τη στάθμιση των συμφερόντων [βλ. συναφώς την προπαρατεθείσα διάταξη Αυστρία κατά Συμβουλίου, σκέψη 110, και τη διάταξη της 11ης Απριλίου 2002, C-481/01 P(R), NDC Health κατά IMS Health και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-3401, σκέψη 63].

111 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι δεν προβλήθηκαν ισχυρισμοί και επιχειρήματα τέτοιας βαρύτητας, ώστε το εκ πρώτης όψεως βάσιμο να προκύπτει με ιδαίτερη ενάργεια, δεν πρέπει να διαταχθεί η ζητούμενη αναστολή εκτελέσεως της επίδικης πράξης.

112 Κατά συνέπεια, η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 31 Ιουλίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias